

Arrest

nr. 265 987 van 21 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1976.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen 18 januari 2020. Op 21 januari 2020 meldt de verzoekende partij zich aan. De verzoekende partij meldt eveneens haar dochter P.P.A.D. geboren in 2002, aan. Op 23 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 mei 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 25 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in San Salvador in El Salvador. U woonde tot een jaar voor uw vertrek met uw dochter in San Jacinto. U ging hierna met uw dochter binnen dezelfde wijk bij uw twee tantes, uw oma, uw neef en zijn echtgenote wonen, waar u bleef tot aan uw vertrek.

De dochter van uw neef F., genaamd ASP, kreeg in 2017 een relatie met een lid van de bende MS 13. Nadat ze even bij haar vader inwoonde, zei ze aan hem dat ze bij haar vriend zou gaan inwonen omdat dit haar opgedragen werd. Jullie hoorden van getuigen dat A. en haar vriend op 11 maart 2018 door bendeleden werden meegenomen. U zegt dat dit was omdat haar vriend de renta die hij moest innen in San Jacinto zelf uitgaf. Twee dagen later werd de vriend van A. dood teruggevonden met gebroken handen en knieën. A. is tot op vandaag niet meer gevonden. Uw neef ging naar de plaats waar A. en haar vriend woonden en begon daar rond te vragen over zijn dochter. Hierop werd uw neef bedreigd door bendeleden en werd hem gezegd dat hij niet meer naar zijn dochter moest zoeken en geen klacht mocht indienen bij de politie. Hierna begonnen bendeleden jullie huis, het huis waar uw neef F. woonde alsook het huis van een andere neef te bewaken. Meer dan tien dagen werd u in de gaten gehouden door bendeleden die toekeken of er geen politie zou komen. De zoon van uw tante, genaamd E., woonde samen met een meisje in dezelfde wijk als u. Omdat zijn burens hem zeiden dat zijn vriendin, A, een relatie had met een bendeleider vertrok uw neef op 14 september 2018 vroeger naar huis. De burens zeiden dat uw neef en de andere twee het appartement binnengegaan waren, maar nadien verdween uw neef. Op 15 september werd het lichaam van uw neef gevonden. Het verslag van forensische geneeskunde toonde aan dat het om mechanische verstikking ging. Hierna kwamen alle bendeleden buiten op straat waarbij er per blok twee bendeleden alles controleerden tot aan jullie huis. Ook tijdens de waken hielden ze jullie allemaal in de gaten. Ook werd uw familie opnieuw bedreigd en zeiden de bendeleden dat jullie niets mochten zeggen aan de familie. Jullie werden zo'n twee weken door de bendeleden in de gaten gehouden. Hierop nam u de beslissing om naar het huis van uw oma, tantes en uw neef F. te verhuizen om zodoende meer beschermd te zijn. Sinds 2015 had u ook al uw dochter van school laten veranderen omdat er algemene problemen waren met bendeleden op haar oude school. In juni 2019 begonnen twee bendeleden uw dochter lastig te vallen als ze van de bus naar huis stapte. De bendeleden woonden tegenover jullie en zaten vaak voor hun appartementsgebouw. Tussen juni en oktober maakten de bendeleden zo'n vijftal keer opmerkingen vanwaar ze zaten en probeerden ze uw dochter te verleiden. Uw dochter reageerde hier nooit op en klopte zo snel mogelijk op de deur om binnengelaten te worden. Eind september, begin oktober werd uw dochter tot tweemaal benaderd door de bendeleden waarbij ze rechtstreeks met haar spraken en haar vroegen of ze een vriendin van één van hen wilde worden en deel wilde uitmaken van hun familie. U liet haar nog tot de 15e oktober naar school gaan, maar hield haar daarna binnen. In oktober vroegen de bendeleden ook bij jullie buurvrouw informatie over uw dochter en vroegen ze haar of ze wist waar uw dochter was. Op 17 januari 2020 bent u, samen met uw dochter, ADPP, met het vliegtuig via Spanje naar België gereisd. U kwam aan in België op 18 januari 2020 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 23 januari 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoorten en die van uw dochter; de geboorteakte van A.; een bewijs van het Instituut voor Gerechtelijke Geneeskunde; een nieuwsbericht uit de krant over het incident met E.; het forensisch verslag van de moord op E..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Ten eerste moet opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakt een persoonlijke vrees noch een reëel risico te lopen omwille van het incident met A. noch omwille van het incident met E.. Zo deed het incident waarbij A. ontvoerd werd en verdween zich reeds in maart 2018 voor. Het incident waarbij het lichaam van E. werd teruggevonden dateert van september 2018 (CGVS, p. 9 en 10). U woonde op dat moment nog alleen met uw dochter in San Jacinto, waar ook A. en E. woonden (CGVS, p. 4, 9 en 10). U geeft aan dat ze de huizen van uw familie, waaronder dat van u, beide keren in de gaten hielden omdat iedereen van uw familie klacht kon neerleggen of iets kon doen, maar u stelt dat u niet weet welke andere motieven ze nog hadden. U stelt ook dat ze u nooit benaderd hebben en ze enkel in de gaten hielden wie er binnenkwam en buitenging (CGVS, p. 15). Hoewel de verdwijning en de moord ernstige feiten zijn, die hier niet worden betwist, moet vastgesteld worden dat u niet kan aantonen persoonlijk geraakt te worden omwille van deze gebeurtenissen. Dat u enkel in de gaten werd gehouden door de bendeleden is namelijk niet afdoende om er een gegronde vrees of een reëel risico aan te koppelen. Bijkomend bent u ook na de moord op E. bij uw oma ingetrokken, waar ook de vader van A. woont, maar u geeft niet aan dat u gedurende die tijd tot aan uw vertrek nog iets heeft meegemaakt dat verband houdt met deze feiten. Hoewel het zowel bij de verdwijning als bij de moord telkens om MS13 ging, geeft u ook niet aan dat de problemen van uw dochter te maken hebben met de gebeurtenissen omtrent A. en E..

Daarnaast maakt u ook niet aannemelijk een gegronde vrees of reëel risico te lopen omwille van de problemen van uw dochter met bendeleden van de MS13. Uw verklaringen hieromtrent worden immers niet geloofwaardig geacht.

Ten eerste stelt u dat jullie dachten dat ze uw dochter aan het verleiden waren (CGVS, p. 11, 18). Gevraagd wanneer dit begon, zegt u dat dit in juni 2019 moet geweest zijn. Op de vraag hoe vaak dit gebeurde, zegt u dat ze haar in het begin enkel wat dingen zeiden en het niet elke dag gebeurde, waarna u over de gebeurtenissen in oktober begint uit te weiden. Wanneer de vraag herhaald wordt, geeft u aan dat u denkt dat uw dochter u zo'n vijf keer verteld heeft dat ze dingen zeiden, wat niet echt heel overtuigend klinkt. U geeft eveneens aan dat u niet exact weet op welke dagen zich dit afspeelde, maar u weet wel dat het wekdagen waren omdat uw dochter van de schoolbus afstapte. Gevraagd wat ze dan juist zeiden tegen haar, antwoordt u opnieuw naast de kwestie. Opnieuw gevraagd wat ze juist zeiden toen ze haar probeerden te verleiden, komt u niet verder dan te stellen dat ze haar dingen zeiden in een taal die gebruikt wordt in El Salvador om vrouwen te verleiden en u geeft Mamacita als voorbeeld. U zegt ook dat ze dingen met hun tong deden. Gevraagd of ze nog meer zeiden, begint u opnieuw over de toenadering in oktober en weidt u uit over de werkwijze van de bendeleden bij het benaderen van meisjes. U geeft enkel nog aan dat de bendeleden uw dochter tot aan de rechtstreekse toenadering in oktober niet benaderd hadden, maar ze enkel dingen zeiden vanop de trappen (CGVS, p. 11, 17 en 18). Het doet de wenkbrauwen fronsen dat u niet zeker weet hoe vaak de bendeleden dingen tegen uw dochter zeiden, dat u de data niet eens bij benadering kent en dat u ook zeer weinig informatie kan geven over wat de bendeleden juist zeiden tegen uw dochter.

Over de incidenten waarbij uw dochter rechtstreeks werd benaderd legt evenmin geloofwaardige verklaringen af.

Zo zegt u tijdens uw relaas dat de twee keer dat ze uw dochter op een rechtstreekse manier benaderden in oktober was (CGVS, p. 11). Hierna zegt u dat ze haar rond oktober twee keer rechtsreeks benaderd hebben, maar u niet exact weet welke maand dat was. Wanneer u opnieuw begint te spreken over het moment dat ze haar benaderden, wordt u gevraagd of dit in oktober was, wat u bevestigt (CGVS, p. 17 en 18). Echter, gevraagd wanneer uw dochter precies rechtsreeks benaderd werd in oktober zegt u dat u dat niet weet, maar het de eerste dagen van oktober waren en u zegt dat het misschien op 2 oktober was. U zegt dan dat de andere keer hiervoor was, dus het misschien in de laatste dagen van september gebeurde. U zegt dat u zich herinnert dat ze haar dan benaderd hebben omdat u op 5 oktober tickets gekocht heeft (CGVS, p. 18). Dat u eerst stelt dat u niet zeker bent over de maand, maar het ergens rond oktober gebeurde en nadien blijft spreken over oktober, maar dan plots oppert dat de eerste keer misschien eind september plaatsvond, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bijkomend komt u, gevraagd wat ze exact zeiden, ook niet verder dan dat ze vroegen of ze vriendin wilde worden van één van hen en deel wilde worden van de familie. U geeft ook aan dat uw dochter hier niet op antwoordde en gevraagd of ze niets meer zeiden antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 19). Aangezien u stelt dat uw dochter op twee verschillende momenten benaderd werd, is het dan ook weinig geloofwaardig dat u zo weinig informatie kan geven over de inhoud van de benaderingen. Dat de bendeleden bij twee verschillende incidenten exact dezelfde uitspraken zouden doen, is dan ook zeer bevreemdend.

Ook over de informatie die de bendeleden aan uw buurvrouw kwamen vragen, weet u weinig te vertellen. Zo zegt u dat ze bij een buurvrouw, die een winkel heeft naast het huis van uw familie, langsgingen en haar vroegen of ze uw dochter had gezien, of ze wist wat er gebeurd was en waarom ze uw dochter niet meer zagen. Ook vroegen ze het nummer van uw dochter (CGVS, p. 19). U weet ook

niet meer precies wanneer ze langskwamen bij de buurvrouw, maar zegt dat dit half oktober of de derde week moet geweest zijn omdat uw dochter toen niet langer ging studeren (CGVS, p. 20). Op de vraag wat de vrouw antwoordde, zegt u enkel dat ze zei dat ze het niet wist (CGVS, p. 20). Opnieuw blijft u zeer kort in uw verklaringen.

Vervolgens stelt u ook dat uw dochter vanaf begin oktober tot aan jullie vertrek niet meer is lastiggevallen. U zegt dat ze wel bij datzelfde appartement bleven, maar haar niet meer hebben lastiggevallen omdat ze niet meer buitenkwam. U geeft hierop echter aan dat als ze buitenkwam, dit in het gezelschap was van u, haar vader of uw oma en ze enkel buitenkwam voor het hoogstnoodzakelijke, zoals papieren of formaliteiten (CGVS, p. 20), wat tegenspreekt dat ze niet meer buitenkwam. Ook zegt u dat uw dochter van u niet meer buiten mocht komen en niet meer mocht gaan studeren om te vermijden dat ze nog contact met haar konden hebben. Echter, u geeft even later aan dat uw dochter wel nog tot 15 oktober naar school ging omdat er nog belangrijke examens waren en ze nog zaken moest doen (CGVS, p. 19). Het is dan ook opmerkelijk dat u uw dochter nog naar school zou laten gaan indien u zou willen voorkomen dat de benedeleden haar nog zouden benaderen.

Daarnaast geeft u nergens aan dat uw dochter de benedeleden nog zag voor jullie vertrek. Wel zegt u dat de benedeleden ongeveer midden oktober aan uw buurvrouw kwamen vragen of ze wist waar uw dochter was en of ze het telefoonnummer had van uw dochter, waarop uw buurvrouw geantwoord heeft dat ze het niet wist (CGVS, p. 19). Hierna heeft u tot aan uw vertrek op 17 januari 2020 niets meer van de benedeleden gehoord. Aangezien jullie tegenover de appartementen woonden waar de benedeleden steeds zaten en uw dochter wel degelijk nog buitenkwam voor formaliteiten, blijkt dan ook niet dat de benedeleden nog naar uw dochter op zoek waren. U geeft zelfs aan dat u deze benedeleden nooit gezien heeft, wat doet twifelen aan de mate van de aanwezigheid van de twee benedeleden in de wijk. U geeft aan dat u ze nooit gezien heeft omdat u er om bepaalde redenen nooit was (CGVS, p. 18), wat weinig overtuigend overkomt. Dat u van juni 2019 tot aan uw vertrek in januari 2020 op geen enkel moment de twee benedeleden heeft gezien, terwijl deze volgens u op de trappen van de appartementsgebouwen voor jullie huis zaten, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. U zegt bijkomend ook nog dat uw familie na de gebeurtenis met E. zeer makkelijk te herkennen was in San Jacinto (CGVS, p. 10), wat erop wijst dat indien de bende dit zou willen ze wel degelijk u of uw dochter zouden kunnen benaderen. Dat de benedeleden in al die tijd dat jullie nog op hetzelfde adres bleven wonen enkel bij een buurvrouw informatie over uw dochter vroegen, enkele weken na de laatste benadering, maar er verder niets gebeurde in deze maanden doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens is het zeer bevreemdend dat u uw ticket reeds op 5 oktober 2019 kocht, maar uw vlucht pas boekte voor 23 januari 2020. U geeft aan dat dit was omdat uw dochter haar bacheloreaat aan het afmaken was en het belangrijk voor haar was dat ze dit zou afmaken. Ook geeft u aan dat u op uw werk alles moest overdragen en u had berekend dat deze zaken nog moesten gebeuren (CGVS, p. 20). Echter, u gaf eerder al aan dat uw dochter sinds 15 oktober 2019 niet meer naar school is gegaan, wat dan ook haaks staat op uw verklaring dat jullie zo lang in het land bleven voor haar bacheloreaat. Daarnaast is het ook niet geloofwaardig dat u zolang nodig had om alles op uw werk over te dragen. Meer zelfs, dat u op 5 oktober 2019 tickets boekte voor een vlucht die pas vertrok op 23 januari 2020 doet dan ook twifelen aan de algehele geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Ook uw paspoort en dat van uw dochter werden reeds op 12 augustus 2019 afgeleverd. Gevraagd waarom u een paspoort nodig had, zegt u dat dit was omdat ze die dingen begonnen te zeggen, u zich zorgen begon te maken en u een optie wilde om het land te verlaten indien de situatie nog erger zou worden (CGVS, p. 20). Gevraagd of u dan pas na de tweede directe benadering besloot om het land te verlaten, zegt u dat u in augustus reeds wist dat u op een bepaald moment het land zou moeten verlaten, maar u nog niet wist waarheen en nog dingen aan het opzoeken was (CGVS, p. 20). Dat u reeds een paspoort aanvraag in augustus, maar pas uw tickets boekte op 5 oktober doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Ook is het, indien u wel degelijk reeds sinds augustus aan het kijken was om het land te verlaten, niet logisch dat u dan nog tot 23 januari 2020 nodig zou hebben om uw zaken op orde te brengen en het land te verlaten.

De documenten die u neerlegt, kunnen evenmin wijzigingen aanbrengen in bovenstaande beslissing. Zo tonen de paspoorten, alsook uw identiteitskaart, enkel jullie identiteit aan, die hier niet wordt betwist. Daarnaast betreffen de overige documenten allemaal bewijsstukken over de verdwijning van A. en de moord op E.. Deze incidenten werden evenmin in twijfel getrokken en kunnen dan ook niets wijzigen aan de beslissing.

De opmerkingen die u heeft over de notities van het persoonlijk onderhoud hebben enkel betrekking op uw geboortedatum, alsook op enkele grammaticale verbeteringen. Deze houden echter geen verband met de door u aangehaalde feiten, waardoor bovenstaande beslissing niet gewijzigd wordt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggelid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.2. Vooreerst betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij een onterechte opdeling maakt tussen de aangehaalde elementen. De verzoekende partij meent dat de verschillende vluchtmotieven samen dienen bekeken en beoordeeld te worden. De feiten waarmee haar twee jonge familieleden te maken kregen zijn bijzonder ernstig: ontvoering en moord. Deze gewelddaden zijn gelinkt aan MS13 zoals ze tijdens de gehoren verklaard heeft. De verzoekende partij vervolgt dat haar familie in het oog werd gehouden door MS13 omwille van deze feiten. Zoals kan worden vastgesteld, heeft vervolgens haar dochter te maken gekregen met MS13. Het zijn dus niet zozeer de incidenten ten opzichte van deze familieleden an sich die dienen beoordeeld te worden ten aanzien van haar persoonlijke vrees, dan wel het verband van deze incidenten met de toenadering die leden MS13 zochten tot haar dochter. De verzoekende partij beklemtoont dat haar familie reeds eerder brutaal getroffen werd door acties van MS13. Verzoekster was daarom terecht bevreesd dat zich een gelijkaardig scenario zou ontplooiën ten aanzien van haar dochter. Hieruit vloeit haar persoonlijke vrees voort, waardoor de incidenten gericht tegen haar familie aldus relevant zijn en blijven.

De verzoekende partij is van mening dat gelet op de motieven van de bestreden beslissing de verwerende partij een onvolledig onderzoek gevoerd heeft. *In concreto* stelt de verzoekende partij dat: “Op het moment van het indienen van het verzoek tot internationale bescherming was de dochter (PPAD) nog een minderjarige. Zij werd geboren op (...) 2002, waardoor zij bij de indienen van het verzoek tot internationale bescherming (op xx januari 2020) de leeftijd had van (ongeveer) 17 jaar en 4 maanden.

Verzoekster werd uiteindelijk gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 mei 2021 (van 08u40 tot 13u08, bijgestaan door een tolk Spaans). Haar dochter werd niet gehoord, ondanks dat zij op dit moment reeds ruimschoots de leeftijd van 18 jaar had bereikt.

De bestreden beslissing is hierom enkel gebaseerd op de verklaringen die de moeder, verzoekster, heeft afgelegd. Deze vaststelling alleen al benadrukt dat het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een onvolledig onderzoek heeft verricht (zie verder hieronder).

Het blijkt dat MS13 toenadering heeft gezocht tot de dochter van verzoekster. Zij probeerden haar te verleiden en haar rechtstreeks te benaderen. Via deze tactiek, wou men de dochter van verzoekster

overhalen om zich bij hen te voegen. Verzoekster heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud deze werkwijze (tactiek) van MS13 toegelicht. De gebeurtenissen speelden zich dus af tussen de dochter van verzoekster en MS13.

Verzoekster zelf was hierbij niet rechtstreeks betrokken, waardoor zij afhankelijk is van (indirecte) bronnen om te weten wat er zich heeft afgespeeld. Hierdoor is de kans veel groter dat verzoekster de precieze details over de gebeurtenissen waarbij zij niet betrokken was niet "naar waarheid" kan vertellen, hetgeen ook gebleken is tijdens haar persoonlijk onderhoud.

De wijze waarop verzoekster betrokken was bij de gebeurtenissen, heeft ontegensprekelijk een invloed op de wijze waarop zij hierover kan vertellen. Herhaaldelijk wordt dan ook in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster op bepaalde punten geen precies antwoord kan formuleren. Dit doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van de gebeurtenissen, maar is het gevolg van de manier waarom verzoekster de gebeurtenissen zelf heeft vernomen.

In deze context had het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de (ondertussen meerderjarige) dochter eveneens dienen te horen, aangezien zij op directe wijze betrokken was bij de vermelde gebeurtenissen door verzoekster.

Dit is niet gebeurd. Er wordt ook nergens verklaard in de bestreden beslissing waarom dit niet is gebeurd of waarom dit niet mogelijk zou zijn geweest.

Verzoekster werd uiteindelijk gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 mei 2021 (van 08u40 tot 13u08, bijgestaan door een tolk Spaans). Haar dochter werd niet gehoord, ondanks dat zij op dit moment reeds ruimschoots de leeftijd van 18 jaar had bereikt.

Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt bovendien dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker tot internationale bescherming minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. Dit recht werd geschonden.

Indien ook de dochter van verzoekster (zij is de "spilfiguur") door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou zijn gehoord, dan hadden de verklaringen van de dochter net kunnen afgetoetst worden aan de verklaringen die werden afgelegd door de moeder.

Deze vaststelling benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een onvolledig onderzoek heeft verricht, zonder (redelijke) verantwoording.

Bijkomend onderzoek dringt zich hierom op."

Vervolgens zet de verzoekende partij uiteen waarom ze voor een "planmatig" vertrek uit El Salvador gekozen heeft. Ook gaat ze verder in op haar vrees voor MS13.

2.3. Aan het verzoekschrift worden enkel de bestreden beslissing en het bewijs juridische tweedelijnsbijstand toegevoegd.

3. De verwerende partij dient geen nota met opmerkingen in. Op 11 oktober 2021 maakt de verwerende partij een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire" van 13 juli 2021.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij

gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij stelt dat ze niet kan terugkeren naar El Salvador daar ze de bende MS13 vreest. De verzoekende partij haalt aan dat MS13 betrokken was bij de (i) verdwijning van haar nicht A. in maart 2018 en (ii) de moord op haar neef E. op 14 of 15 september 2018. De verzoekende partij haalt aan dat sinds juni 2019 (iii) haar dochter door twee bendeleden van MS 13 benaderd werd.

6.2. Uit de objectieve landeninformatie, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR Guidelines).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er zijn gevallen gemeld van huiselijk geweld door bendeleden tegen hun vrouwen en andere vrouwelijke leden van hun eigen huishouden. Vrouwen en meisjes in deze situatie zitten vaak in de val omdat elke poging om het geweld te melden of eraan te ontsnappen, henzelf en hun familieleden een verder doelwit maakt van geweld. (COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, COI p.21).

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador in het algemeen een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 worden vrouwen en meisjes met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel, wat maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Het risico op vervolging dan wel ernstige schade blijft volgens de UNHCR-richtlijnen evenwel afhankelijk van de individuele omstandigheden van het betrokken meisje of de betrokken vrouw (“*depending on the particular circumstances of the case*”, p. 36-37). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Zo meent UNHCR dat een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel niet volstaat om in het concrete geval een individueel en objectief risico op ernstige schade vast te stellen.

De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”).

Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige

schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, mag van de verzoekende partij worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

6.3. Op 11 mei 2021 wordt de verzoekende partij over de verschillende vluchtmotieven gehoord op het CGVS. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing, stelt de verzoekende partij dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd daar enkel de verzoekende partij werd gehoord en niet haar dochter, terwijl het derde vluchtmotief dat aangehaald werd feiten zijn die enkel de dochter van de verzoekende partij heeft meegemaakt.

6.4. De verwerende partij erkent ter terechtzitting dat de dochter van de verzoekende partij niet werd gehoord, maar zij stelt dat de dochter geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Voorts beroept de verzoekende partij zich op de problemen van haar dochter en dient aldus voldoende op de hoogte te zijn.

6.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1, Y en Z, pt. 75-77; RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

In casu dient de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet onderzocht te worden, daar de verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming vergezeld was van haar minderjarige dochter.

Artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

Gelet op voormelde bepaling dient aldus vermoed te worden dat de verzoekende partij ook het verzoek namens haar minderjarige dochter ingediend heeft. Alhoewel haar dochter sinds (...) augustus 2020 meerderjarig is, blijft het vermoeden bestaan dat het verzoek om internationale bescherming ook in haar naam werd ingediend tot er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen. Bijgevolg diende de dochter geen afzonderlijk verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Artikel 57/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat:

“De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan, zonder dat deze minderjarige vreemdeling hier zelf om verzoekt, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord worden indien hiertoe bijzondere redenen zijn en indien dit in het belang van deze minderjarige vreemdeling is. De minderjarige vreemdeling heeft het recht om te weigeren gehoord te worden. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming en heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.” (eigen onderlijnen)

Uit voormelde bepaling blijkt dat de verwerende partij ook de minderjarige kan horen zonder dat de minderjarige die gevraagd heeft, indien hiertoe bijzondere redenen zijn en indien dit in het belang van deze minderjarige vreemdeling is.

Gelet op het gegeven dat het derde vluchtmotief van de verzoekende partij uitsluitend betrekking heeft op feiten die de dochter van de verzoekende partij meegemaakt heeft en dat uit de motieven van de bestreden beslissing onder meer blijkt dat de verwerende partij het standpunt toegedaan is dat de

verklaringen van de verzoekende partij hieromtrent niet voldoende precies zijn, kan de verzoekende partij *in casu* gevolgd worden dat in het kader van een zorgvuldig onderzoek het passend is om haar dochter, die bovendien sinds (...) augustus 2020 meerderjarig is, te horen. Ook beschikt verzoeksters dochter over voldoende onderscheidingsvermogen om gehoord te worden.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting, kan de Raad in deze stand van zaken verzoeksters beschermingsverzoek niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 juni 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS